

Az olasz nyelv nyerje vissza méltó helyét és megbecsülését

Biztosan sokan csodálkoztak azon, hogy 1990-ben egy olyan iskola, mint a debreceni Tóth Árpád Gimnázium, ahol 1970-75 között, majd újból csak 1983-tól volt olasz nyelvtanítás, akkor is csak egy-egy fél csoportban, kifejezetten kérte az olasz nyelvi verseny, (később Festival d'italiano) megrendezésének lehetőségét. Talán éppen ezért. Az 1990-es verseny nagy lehetőséget jelentett számunkra azzal, hogy nagyon meg kellett küzdenünk azért, hogy a Hajdú-Bihar megyében és Debrecenben sokáig gyanúsnak tartott olasz nyelv visszanyerje méltó helyét és megbecsülését, amelytől az olasz tanszék 1948-beli megszüntetésével megfosztották.

Ma is felemelő érzés számunkra, itteni olaszosok számára, hogy kétszer sikerült helyt adni és megrendezni ezen népszerű és nívós vetélkedőt. Az elsőt 1990. március 9-10-én, a másodikat pedig 1997. március végén.

Mindegyiknek volt valami külön jelentősége és érdekessége, sőt varázsa számunkra.

Az 1990-es, akkor még Országos Olasz Nyelvi Diáktalálkozó és Verseny néven, azért, mert közvetlen a rendszerváltozás kezdetén történt, így olasz vendégeink is nagyobb számban jöttek el testvériskolánkból, Tarantóból. Az ő segítségükkel tudtunk minden ideérkező versenyzőnek valami kis ajándékkal kedveskedni. Manica úr az Istituto akkori igazgatója személyesen nyitotta meg a versenyt, s az Arany Bikabeli fogadáson értékelte az eseményt. Ünnepeles keretek között, méltó helyen, a Csokonai Színházban tartottuk a színpadi produkciókat. A régi Alma Materben bizony szűkösen voltunk. A kb.380-400 versenyző irányítása igen nehéz volt. Olasz szakos tanárok akkor ketten, Kopcsa Judit és jómagam tanítottunk az iskolában. Judit ekkor gyesen volt, s bár segített, ahol tudott, gyakorlatilag minden rám maradt, ha nem állt volna mellém a többi idegen nyelvszakos tanár és az olasz diákok a szervezésben. Talán éppen ezért csúsztak be apróbb, számomra mai napig is emlékezetes és bosszantó hibák. Pl. Az üdvözlő kiírás a színpadon a "Benvenuti alla gara di Debrecen", amelyet a dekoratőrök hibásan írtak le, s mivel nem volt időnk mindent ellenőrizni, így úgy is maradt az én nagy „szégyenemre”. Megboldogult Herczeg Gyula professzor úr természetesen azonnal észrevette és figyelmeztetett bennünket.

Külön emlékezetes volt az is, hogy a RAI is tudósított a versenyről.

Anyagi segítségünk nem volt. Mindent magunk kellett megoldanunk a szervezésben. Külön említést és köszönetet érdemel Polgár Sándor, a Tóth Árpád Gimnázium azóta nyugalomba vonult igazgatója, aki erőt és segítséget adott a rendezéshez, s aki mindvégig lelkes híve és támogatója volt az olasz nyelvnek és ma is az.

A másik, az 1997-ben szervezett verseny minden szempontból más volt.

Közben felépült a gyönyörű és modern új iskola épülete, mely tág tereivel alkalmas volt a tömegek mozgására. A rendezvény új elnevezése, Festival d'italiano önmagában is jelezte, hogy nagy tömegeket mozgató meg. Kb.800 diák érkezett a városba. Az itt eltöltött két nap eseményei maradandó emlékeket hagytak mind a diákokban, mind pedig a tanároknak. Külön jelentősége volt a versenynek, hogy közben 1995-ben visszaállították az olasz tanszéket a Debreceni Egyetemen, amely külön erkölcsi és szellemi támogatást jelentett számunkra.

A két verseny szervezése nem öncélú dicsőség hajhászást és kitűnni vágyást jelentett számunkra. Elsősorban azt köszönhetjük a szervezésnek, hogy megnőtt az érdeklődés az olasz nyelv iránt a megyében és a városban. Egyre több középiskolában tanítják az olasz nyelvet. Ami számunkra a legfontosabb, hogy a Tóth Árpád Gimnáziumban jelenleg a 12. évfolyamon összesen 12 csoportban 4 olasztanár tanítja heti 5-3 órában a nyelvet.

Horváth Györgyné